

Proletarer i alle land, foren dere!

Organiser massenes opprør under marxismen-leninismen- maoismens fane!

Denne første mai 2025 hilser vi, Internasjonalt Kommunistisk Forbund (IKF), med brennende kommunistisk glød vår klasse, det internasjonale proletariatet, og alle undertrykte nasjoner og folk i verden. Vi hilser våre kampfeller i den internasjonale kommunistiske bevegelsen som en helhet, alle kommunistiske partier og organisasjoner som kjemper for å reise den store kampoppgaven for vårt felles endemål, kommunismen, til stadig nye høyder inntil vi seirer sammen. Vi hilser de væpnede avdelingene av arbeidere og bønder, som kjemper heltemodig i folkekrigene, og de væpnede kampene som utfolder seg under kommunistenes ledelse basert på den proletariske ideologien. Vi hilser folkemaktens organer, som eksisterer på ulike utviklingsstadier i land hvor kommunistene har reist seg med våpen i hånd for å ødelegge den gamle reaksjonære makta. Vi hilser alle revolusjonære og sanne demokrater, som over hele verden gjør de største ofre sammen med oss i den uforsonelige kampen mot imperialismen, revisjonisme og reaksjon.

På denne dagen marsjerer vi skulder ved skulder, under vår flammende røde fane med hammer og sigd, mer besluttsomme enn noensinne for å gjøre slutt på den tusener av år gamle ordenen hvor mennesker utbytter mennesker, fulle av revolusjonær optimisme og med absolutt overbevisning om at vår sak er rettferdig. I dag er vår dag, hvor vi mønstrer våre krefter og kan se foran våre egne øyne hvordan flere og flere slutter seg til rekkene i de internasjonale revolusjonære kampavdelingene under formasjon, fast bestemte på å storme himmelen.

Forholdene for utviklingen av den proletariske verdensrevolusjonen er utmerka, vinden blåser vår vei – å kaste et blikk på verdenssituasjonen kan ingenting annet enn å bekrefte dette.

Dagens verden kjennetegnes av imperialismens allmenne krise, aksellererende forråtnelse og stadig økende parasittisme

USA-imperialismen, politisk ledet av Trump-administrasjonen, forsøker i dag desperat å reorganisere sin økonomi ved å tvinge gjennom forandringer av verdensmarkedet, med formål om å gjenvinne posisjoner, stramme grepet om de undertrykte nasjonene og å bryte opp alliansene og koalisjonene til sine imperialistiske konkurrenter, særlig kinesisk sosialimperialisme. Derfor anvender de en taktikk som kan kalles økonomisk «kanonbåt-diplomati», ved å utnytte det faktum at den er den største kapitaleksportøren i verden og «verdens største konsument» (den største parasitten). De politiske, økonomiske og militære tiltakene til Trump-administrasjonen – være seg den økende tilsidesettelsen av institusjonene som ble etablert etter andre verdenskrig (som FN), å røske opp i NATO eller tariffene – er ikke uttrykk for den forstyrrede karakteren til den folkemorderiske og degenerte Trump, det er uttrykk for den bevisste planen til den fraksjonen av US-amerikansk finanskapital som representeres politisk av Det republikanske partiet. Imidlertid er yankee-imperialismen omringet av verdens folk og dens utøylede ambisjoner driver den inn i økt isolasjon fra de andre imperialistiske landene. Faktum er at dens makt stadig reduseres og at enhetsfronten av verdens folk mot imperialistene anført av USA vokser og vil fortsette å vokse. Yankee-imperialismen opptrer som et kontrarevolusjonært verdensgendarmeri og er hovedfienden til verdens folk.

Kommunistene må vise massene klart og tydelig at å fokusere på Trump, apartheid-avkommet Musk, den antatte trusselen fra «oligarkene» (som om den imperialistiske staten ikke alltid har representert interessene til finansoligarkiet) og den «fascistiske faren», er å opptre som haleheng til Det demokratiske partiet og å hvitvaske USA-imperialismen. Den svært «sjarmerende», «demokratiske» og «progressive» Obama var ikke et hår bedre enn Trump. Begge er krigshissere og masse mordere, begge representerer interessene til den mest bestialske parasitten historien noensinne har sett. Enhver administrasjon i USA, den politiske administrasjonen av interessene til den imperialistiske staten, vil alltid tjene dennes mål og interesser og vil alltid være erkefienden til de undertrykte nasjonene og verdens folk.

Rivaliseringen mellom imperialistene øker til nye høyder. USA-imperialismen forsøker å opprettholde sin forvitrende makt på ulike måter og å nøytralisere sine fremvoksende rivaler. Ingen av de andre imperialistiske maktene er enda, på kort sikt, i stand til å konfrontere den politiske, økonomiske og militære overlegenheten til USA-imperialismen, som dominerer det imperialistiske systemet i dag.

Siden 2008-krisen har det imperialistiske systemet blitt stadig mer rystet av økonomiske, politiske og militære kriser. Samtidig som USA-imperialismens hegemoniske posisjon er i ferd med å svekkes, vokser det frem nye motpoler og allianser innenfor det imperialistiske verdenssystemet. Kinesisk sosialimperialisme forsøker mer og mer – innenfor en tilstand av både sammensvergelse og konflikt – å trenge inn i regioner og markeder for å konkurrere med USA. Russisk imperialisme har intensivert sine militære manøvre mot NATO-ekspansjonen av «vestlig» imperialisme under ledelse av USA-imperialismen. Imperialistiske konflikter har nådd ett nytt nivå, særlig med krigen i Ukraina. Selv om de imperialistiske maktene innenfor EU (særlig Tyskland og Frankrike) deltar i USA-imperialismens økonomiske og militære tiltak overfor krigen i Ukraina, forsøker de samtidig å vinne mer militær innflytelse for seg selv.

Sosialimperialistiske Kina, med sine egne indre motsigelser, holdes tilbake av yankee-manøvrene og lykkes ikke med å oppnå den nødvendige veksten for å bli en supermakt. De rystes i dag av en krise i eiendomssektoren og mislykkes i å stimulere til sårt tiltrengt økt innenlands forbruk. Den japanske økonomien er tettere forbundet med USA enn noensinne før. Japan er den største utenlandske investoren i USA de siste fem årene, og Japans politiske og militære kapasiteter er små sammenliknet med Kinas. Altså er Japan totalt avhengige av USAs «beskyttelse». Tyskland er inne i sitt tredje år av fullskala resesjon. Deres viktigste handelspartner er USA, og forstyrrelsene i eksportindustrien vil ha alvorlige konsekvenser for Tysklands «sosiale fred», som er det viktigste politiske spørsmålet for det tyske borgerskapet. Samtidig konfronteres de av politiske hindre både for å danne en «stabil» regjering og for nødvendigheten av å «normalisere» ultra-høyre i AfD. Frankrike står overfor et berg av økonomiske problemer, og forsøker desperat å bruke sin relative militære styrke i forhandlingene innenfor EU. Frankrike har også alvorlige indre problemer i form av en konflikt mellom presidenten og parlamentet (så alvorlig at i april ble en populær kandidat fratatt retten til å stille i det neste presidentvalget). Den «Europeiske Union» som helhet er en eneste stor røre, som på grunn av sine indre motsigelser er ute av stand til å løse noen av sine viktigste problemer. Det eneste «EU» har vært i stand til å oppnå i det siste, bortsett fra å fortsette massemordet på migranter i Middelhavet, er deres hårreisende innblanding i valgene i Romania. Romanias suverenitet er fullstendig satt til side. Det såkalte «Re-arm Europe»-prosjektet er basert hovedsakelig på å bruke penger man ikke har. 650 milliarder euro, av totalt 800 milliarder i bevilgninger, har de ikke dekning for. Italia har et massivt gjeldsproblem. Italia forsøker å beholde et så godt forhold som mulig til USA, for å oppnå bedre kort på hånden i de interne kampene i «EU». Storbritannias eneste sjanse til å opprettholde sin nåværende posisjon i verden er å alliere seg tettere med USA – de kan ikke oppnå noe på egen hånd uten å opptre i konspirasjon med andre imperialister. Canada kan bare protestere når deres suverenitet åpent utfordres og de igjen og igjen ydmykes av USAs administrasjon. Og til sist Russland, den eneste imperialistiske makten som kan

stille opp med noe overfor USA når det kommer til militær styrke, takket være deres arsenal av kjernefysiske våpen, sitter fast på fjerde året i sin angrepskrig mot Ukraina, og de betaler en høy pris i denne urettferdige krigen.

I Midtøsten, Afrika og Asia, intensiveres imperialistenes kamp seg i mellom for innflytelse og antallet militære intervensjoner øker. Disse utviklingene leder til en skjerping av motsigelsene mellom imperialistmaktene. På den ene siden NATO-konstellasjonen ledet av USA og deres allierte (Storbritannia, Tyskland, Frankrike, Canada, Japan, Australia osv.). På den andre siden den imperialistiske konstellasjonen hvor Russland og Kina inngår. Disse motpartene rivaliserer også i Europa og den asiatiske stillehavsregionen. USAs politikk for å omringe Kina har ledet til militære allianser med land som Japan, Australia, Storbritannia og Canada. Kina har reist seg som en av hovedaktørene og USA og deres allierte har definert Kina som en strategisk trussel som må holdes nede. Intensivering av disse motsigelsene øker muligheten for et nytt krigsteater i den asiatiske stillehavsregionen.

Kort sagt er det en tendens til en forandring av balansen mellom maktene innenfor den imperialistiske verdenen, men hittil er ingen av de andre store imperialistmaktene i en posisjon til å innlede en ny verdenskrig for å utfordre USA-imperialismen. Imidlertid fører de skjerpede motsigelsene til at faren for nye og større imperialistiske kriger (til og med verdenskrig) har økt, og gnisten som kan antenne krigen kan tennes når som helst i dagens situasjon. Kommunistene må gripe fast om revolusjon som hovedtendensen for å korrekt kunne ta fatt på de nødvendige oppgavene.

Krigene imperialismen antenner i de undertrykte nasjonene, som en del av deres rivalisering og som et uttrykk for deres jag etter omfordeling av verden, er grunnleggende sett røverkriger for å underkue landene som direkte eller indirekte utsettes for aggresjon. Krigene og de væpnede konfliktene som raser i Afrika – fra Libya i nord til Mozambique i sør, og fra Sahel i vest til Somalia i øst – er alle sammen kriger av denne typen. Det samme gjelder krigene og de væpnede konfliktene som raser fra Palestina til Myanmar. Igjen lever vi i en periode hvor mange kriger utkjempes eller forberedes, og hvor imperialistisk aggresjon, militære intervensjoner og kupp settes i gang. Disse krigene er moderne kolonikriger. Uttrykket «stedfortrederkrig» [«proxy war», overs.anm.] er et forsøk på å dekke over dette faktumet. De som tror på de imperialistiske løgnene om «historiens slutt» og «kapitalismens seier», som ble proklamert av USA-imperialismen på 1990-tallet, «glemmer» alltid kampen til nasjonene og landene som kjemper for uavhengighet og frigjøring. I slike vurderinger av situasjonen er hovedfaktoren i historien, massene, aldri en del av beregningen. Dermed ser man vekk fra folkenes sterke ønske om revolusjon. Men igjen og igjen fortsetter virkeligheten å eksplodere i ansiktet på de lærde som sitter i sine elfenbenstårn.

Massene er i bevegelse over hele verden og reiser seg til opprør

Den største generalstreiken og folkelige protesten i Hellas' historie fant sted i april dette året. Generalstreiker og streikebevegelser i mange flere land, som Argentina, India og Sør-Afrika, har rettet seg mot herskerklassene og deres regjeringer. Massive folkelige protester utvikles i Serbia. Et folkelig opprør i Bangladesh veltet regjeringen. Massenes kamper i Tyrkia har ført raseriet til brede lag av folket ut på gatene. Dette er bare noen få eksempler fra den siste tiden. Samtidig som plyndringen og de moderne kolonikrigene intensiveres og befolkningen vokser i de undertrykte nasjonene, øker fattigdommen. Det revolusjonære potensialet til massene vil øke til det punktet hvor folk foretrekker å dø i kamp i stedet for å sulte ihjel. Dette vil danne grunnlaget for antiimperialistiske kamper, motstand mot aggresjon, nasjonale frigjøringskriger og revolusjoner.

Konspirasjonen for å likvidere den heroiske kampen som den kurdiske nasjonen fører for selvbestemmelse, drevet frem av den tyrkiske staten og dens imperialistiske herrer, og andre slike forsøk, vil aldri lykkes. Kampen må kanskje gå gjennom komplekse kriker og kroker på veien, men til slutt vil falske ledere bli fullstendig avslørt og massene vil i stedet følge de virkelige forkjemperne for deres sak, kommunistene. Den imperialistiske opprørsbekjempelse-taktikken med «fredsforhandlinger» kan forårsake midlertidige tilbakeslag, som i Nepal, men den kan ikke snu historiens gang. Det brennende spørsmålet er som alltid nødvendigheten av korrekt ledelse.

Den heltmodige kampen til det palestinske folket mot angrepene fra staten Israel, promotert og dirigert av USA-imperialismen, er et lysende eksempel ikke bare på heltmot og beslutsomhet, men av det faktum at et undertrykt folk – så lenge det holder et fast grep om geværet, stoler på sine egne krefter og bevarer en felles front mot fienden – kan stå imot og nedkjempe hvert eneste folkemorderiske angrep fra imperialismen. Men selv om motstand er en forutsetning for frigjøring, er det ikke samme sak. Til tross for all sin velfortjente ære, vil den palestinske nasjonale motstandsfronten, i sin nåværende sammensetning, ikke være i stand til å lede de palestinske folkemassenes kamp til fullstendig seier, til fullstendig nasjonal og nydemokratisk frigjøring av Palestina. Å nedkjempe og knuse staten Israel og dens imperialistiske herrer krever en nasjonal frigjøringskrig som oppfyller den demokratiske revolusjonens oppgaver. I dagens æra av imperialisme og proletarisk revolusjon kan denne oppgaven bare løses under ledelse av proletariatet. Uten ledelse av kommunistpartiet, som i dag nødvendigvis må være et marxist-leninist-maoistisk parti, som utvikler folkekrig og gir effektiv ledelse til enhetsfronten, kan ikke Palestina frigjøres ved en fullstendig seier mot imperialismen som holder dem nede. Bare kommunistpartiet, som midt i krigen kreativt anvender marxismen-leninismen-maoismen ved å ta i beregning den historiske situasjonen og de nasjonale forholdene, vil være i stand til å løse de brennende oppgavene i enhver revolusjon, være seg

demokratisk eller sosialistisk i sin karakter. Denne sannheten er universell og uten noe unntak. Alle kommunister og revolusjonære må støtte den palestinske nasjonale motstandsfronten uten feige reservasjoner, og forsvare den mot alle forræderske opportunistiske angrep, men samtidig må vi fordoble våre anstrengelser for å tjene de palestinske kommunistenes kamp for å konstituere sitt marxist-leninist-maoistiske parti.

Den historiske kampen til den palestinske nasjonale motstandsfronten har inspirert en oppblussing i den antiimperialistiske kampen over hele verden, fra den væpnede solidariteten fra Jemens og Iraks folk, til mobiliseringen av millioner i imperialismens egne festninger. Denne bevegelsen må og vil fusjonere med den revolusjonære bevegelsen til det internasjonale proletariatet. Fortroppsrollen til de marxist-leninist-maoistiske partiene som leder folkekriger spiller en nøkkelrolle i denne prosessen.

De maoistiske folkekrigene er skinnende fakler av håp som viser veien vi må følge – den som fører til seier for nasjonal frigjøring fra halvkoloniale og halvføydale åk under imperialismen, gjennom den seierrike demokratiske revolusjonen. Vi trenger flere folkekriger og vi trenger at de konvergerer med de pågående kampene til de undertrykte nasjonene og folkene for nasjonal frigjøring, til en mektig storm som kan feie imperialismen vekk fra jordens overflate. I denne konteksten fortjener situasjonen i Latin-Amerika en særskilt oppmerksomhet fra verdens kommunister og revolusjonære.

I Sør-Amerika hersker det unntakstilstand i både Ecuador og Peru. I Argentina eksploderer fattigdommen og massene reiser seg til mektige folkelige protester stadig økende grad. Venezuela får hverken rast eller ro og grensekonflikten med Guyana kan eskalere til væpnet konfrontasjon hvert øyeblikk. I Colombia kan ikke Petro-regimet – som tross sin demagogi ikke representerer noe annet enn interessene til byråkratkapitalistene og godseierne i tjeneste for imperialismen, hovedsakelig USA – pasifisere landet, og den væpnede kampens flammer er ikke slukket. I Bolivia løser herskerklassen sine interne motsigelser med vold, og øyeblikket hvor masser nekter å settes opp mot masser kommer stadig nærmere. I Paraguay fortsetter geriljakampen. I Chile intensiveres kampen for jord og væpna kamp er allerede en realitet på landsbygda. Viktigst i dagens situasjon: på landsbygda i Brasil har et mektig opprør begynt, og fattigbøndene, med våpen i hånd, slår tilbake godseiernes bøller, og også politiet og de væpna styrkene som støtter disse, midt i en allmenn kontekst hvor en bølge av folkelig protest vokser seg sterkere over hele landet. Den reaksjonære regjeringen til opportunisten Luiz Inacio – lakei av imperialismen, hovedsakelig yankee-imperialismen – kunne ikke oppnå annet enn nederlag i sine forsøk på å forhindre massenes opprør.

I Sentral-Amerika er det erklært unntakstilstand i El Salvador, hvor det ultra-reaksjonære regimet har erklært krig mot de fattige. I Mexico fører regelrette

krigsherrer, finansiert av narkotika-forbruket i de imperialistiske landene, en krig mot folket, og den ondeste og mest hensynsløse krigsherren er den føderale staten selv. Massene i Guatemala og arbeiderne i Panama fortsetter å kjempe mot de stadig forverrede levekårene med økt fattigdom og nød.

I Antillene (de karibiske øyene), er Haiti plaget av en grusom borgerkrig mellom rivaliserende reaksjonære, som ansføres av den imperialistiske intervensjonen. Det kubanske regimet kan ikke engang tilby et minimum av elektrisitet til folket, og når massene protesterer møter revisjonistene dem med hard represjon.

Alt dette skjer i konteksten av en dyp krise i byråkratkapitalismen og en økende aggresjon fra USA-imperialismen, som aksellererer uro og mangedobler ustabiliteten over hele kontinentet. I denne regionen er kampen til bøndene, hovedsakelig fattigbøndene, hovedkraften i den demokratiske revolusjonen. I dag uttrykker den revolusjonære situasjonen i ujevn utvikling over hele verden seg i konsentrert form i de undertrykte landene i Asia, Afrika og Latin-Amerika.

En viktig strategisk styrke for den internasjonale kommunistiske bevegelsen i dag er partiene og organisasjonene i IKF, som opererer fra Rio Grande til Ildlandet [«Tierra del Fuego», en øygruppe helt sør i Sør-Amerika, overs. anm.]. Det er ikke nok å si at prærien er tørr i Latin-Amerika. Det er mer presist å si at hele regioner er som kruttønner klare til å eksplodere i revolusjonære ildstormer. På dette grunnlaget opererer maoistene ved å mobilisere, politisere, organisere og, i stadig økende grad, væpne massene, hovedsakelig de fattige bøndene, hovedkraften i den demokratiske revolusjonen, med det urokkelige perspektivet om å initiere folkekrigen. Uten tvil finner vi her den viktigste støtten som kan gis til kameratene som fører folkekriger i Asia i dag.

Det reaksjonære imperialistiske regimet til Marcos i Filippinene, som selger sitt land og forsøker å gjøre det til et baseområde for imperialistiske krigsforberedelser, er i ferd med å intensivere sin krig mot folket gjennom målrettede kontrarevolusjonære kampanjer mot kommunistene. De arbeidende og revolusjonære massene under ledelse av Filippinenes Kommunistiske Parti – som med Den nye folkehæren [«New People's Army»] har ført langvarig folkekrig i 56 år – er den største innenlandske trusselen mot de byråkratkapitalistiske herskernes planer om plyndring og krig. Svikifulle løfter og annonseringer om «amnesti» ble avslørt som bare et nytt av dusintalls eventyr, som den herskende Marcos-klikken har brukt til å spre forvirring blant massene. «Planen for å beseire kommunistpartiet» mislykkes, som alltid før. Intensivering av de kontrarevolusjonære kampanjene fører allerede til intensivering av folkekrigen og til en korrigeringsbevegelse som ga en impuls til å avansere i forskjellige aspekter av den demokratiske revolusjonen, hovedsakelig jordbruksrevolusjonen. Vi fordømmer også på det sterkeste den morderiske «Operasjon Kagaar», som den gamle byråkratkapitalistiske og ultra-reaksjonære

staten utvikler mot folkemassene i India. Kontrarevolusjonære kampanjer som Operasjon Kagaar er blitt intensivert til enda mer krig mot folket og i utryddelseskampanjer, samtidig som den brahmansk-hindufascistiske staten generelt militariseres og korporativiseres mer og mer. Deres mål om å «ødelegge folkekrigen» vil lide nederlag – slik det viste seg med full kraft i «Operasjon Green Hunt». Full av den proletariske internasjonalismens ånd oppfordrer vi til å forsvare og støtte folkekrigene i India og Filippinene med alle mulige midler. Vi erklærer vår fullstendige overbevisning om at alle fiendens planer vil bli knust, og at folkekrigene, med sterk støtte fra massene i landene og solidaritet fra verdens kommunister og revolusjonære, vil utvikle seg, knuse den gamle ordenen og etablere folkets nydemokratiske makt.

I de imperialistiske landene fører borgerskapet en kampanje mot de demokratiske rettighetene og arbeiderrettighetene som ble erobret gjennom hard kamp. Byrdene av krisa blir veltet over på skuldrene til arbeiderklassen og brede lag av folket, og dette møtes av mer og mer arbeiderkamp og streik. Samtidig som raseriet mot og avvisningen av disse falske «demokratiene» fordyper krisa i parlamentarismen, kommer den imperialistenes iboende tendens i retning fascisme og reaksjonering gradvis mer og mer åpent til syne. Sensur og represjon mot demokratiske og antiimperialistiske bevegelser, som for eksempel i Frankrike og Irland, møtes med protester og avsløringer av den såkalte «demokratiske» orden. Kampanjen for løslatelse av den kjente antiimperialisten Georges Ibrahim Abdallah, hvor kommunistene spiller en viktig rolle, mobiliserer tusenvis over hele Frankrike. Imperialistisk militarisering og eksport av krigsmateriell til Ukraina og Israel ble møtt med blokader og streiker av arbeidere i England og Italia. I Belgia kjempet arbeiderne gjennom generalstreik mot økt pensjonsalder som del av en ny «pensjonsreform». I USA, England, Tyskland og Østerrike har det vært protester mot masseoppsigelser og avindustrialisering, særlig innenfor bil- og industriproduksjon. I Spania har arbeidere og masser reist seg mot «krisehåndteringen» til borgerskapet, som forårsaket hundrevis av drepte i oversvømmelsene, særlig i Valencia, hvor ikke bare de borgerlige partiene, men også kongen ble militant avvist av massene. Den klare og målbare økningen i arbeiderkamper og massebevegelser i de imperialistiske landene avslører den opportunistiske og revisjonistiske løgner om arbeiderklassens «inaktivitet» og «passivitet», og deres fornektelse av arbeiderklassens revolusjonære rolle i de imperialistiske landene. Den gamle kraften for å begrense og integrere arbeiderklassen – sosialdemokratiet – er i dyp krise, og de er stadig mindre i stand til å utføre sine oppgaver for det imperialistiske borgerskapet. Dette er årsaken til at særlig ytre høyre-partier blir stiftet som et alternativ for «stabilisering». Opportunistene og den såkalte «liberale venstresida» avslører seg selv som det råtne halehenget til den gamle «borgerlig-demokratiske» ordenen de er, ved å støtte de dominerende fraksjonene av borgerskapet mot «fascismen». Valgresultatene og den indre dynamikken i arbeiderbevegelsen og de folkelige bevegelsene viser at

sosialdemokratiet og opportunisten mer og mer mister, eller allerede har mistet, sin hegemoniske posisjon innenfor arbeiderbevegelsen. De mislykkes mer og mer i å begrense massebevegelsen, noe som leder til et slags «vakuum» og en økning i antallet «ville» streiker og andre uavhengige aksjoner fra de undertrykte. Kommunistenes har nå et stort potensiale for å utvide sine røtter innenfor arbeiderklassen og folkemassene. Kommunistene må organisere og erobre dypere røtter innenfor den proletariske klassen, som ikke har annet å miste enn sine lenker, og herde denne mest konsekvente revolusjonære klassen, slik at den blir i stand til å ta opp sin historiske oppgave: å lede den proletariske verdensrevolusjonen. Dette vil utvilsomt lede til at prosessen for rekonstituering av de enkelte kommunistiske partiene og utviklingen av sosialistiske revolusjoner avanserer mer.

Vi er definitivt i begynnelsen av en ny periode av revolusjoner i verden. Imperialismens forråtnelse øker dag for dag. Grunnlaget for den proletariske verdensrevolusjonen modner. Nødvendigheten av ledelse fra marxist-leninist-maoistiske partier blir mer og mer åpenbar. De skjerpede motsigelsene mellom imperialistene og den økende imperialistiske aggresjonen og reaksjoneringen, øker det rettferdige raseriet til verdens undertrykte og det internasjonale proletariatet, og dette raseriet søker kanaler det kan realisere seg selv gjennom. Alle kommunister og revolusjonære må fokusere på historiens uunngåelige retning, og forvandle de objektive forholdene til et politisk og organisatorisk grunnlag for å utvikle den proletariske verdensrevolusjonen. Den turbulente situasjonen i dagens verden og de skjerpede motsigelsene gir oss grunn til å vekke håp, ikke fortivilelse. Som formann Mao sa: «Det er stort kaos under himmelen: situasjonen er utmerket.». Alle kommunister og revolusjonære må ta sitt ansvar.

Organiser massenes opprør under marxismen-leninismen-maoismens fane

Kampen for å rekonstituere de kommunistiske partiene må gripes med et fast grep, med initiativ, ansvarlighet og proletarisk ambisjon. Ved kreativ anvendelse av marxismen-leninismen-maoismens universelle sannhet, i full forståelse av maoismen som det tredje, nye og høyere stadiet i dens utvikling, i samsvar med de historiske og nasjonale særegne forholdene for hver revolusjon, må kommunistene avansere i arbeidet for å smi den politiske generallinja og programmet for revolusjonen kommunistene må lede, midt i tolinjekampen og midt i klassekampen for å erobre makta, som bare kan vinnes gjennom revolusjonær krig, og samtidig konstruere formene for organisasjon som samsvarer med formene for kamp. Kommunistene må gå til de dypeste og breieste lagene av massene, utdanne dem i revolusjonær kamp og i kampen mot revisjonisme og opportuniste, bryte med den borgerlige «legaliteten» og den parlamentariske kretinismen, og forstå at utviklingen av verdensrevolusjonen defineres av de fattigste, som utgjør flertallet og er mest disponerte for å gjøre opprør. Bare på denne måten kan «den kollosale søppelhaugen» feies vekk, bit for bit. Bare på denne måten kan kommunistene håndtere forholdet mellom kampen for dagskrav

med kampen for makt på korrekt vis, med forståelse for at makt er det første og fremste kravet til massene. Bare på denne måten kan arbeider–bonde-alliansen reise seg, som garantisten for proletariatets hegemoni i fronten for demokratisk revolusjon. Bare på denne måten kan proletariatets hegemoni forsvares i den sosialistiske revolusjonen. Med denne veiledningen må vi organisere den mest konsekvent revolusjonære klassen, proletariatet, sammen med den hovedsakelige revolusjonære klassen i de undertrykte landene, bøndene, for å danne en sterk enhetsfront med alle andre revolusjonære sjikt av undertrykte og utbyttede masser – kvinnene, de intellektuelle, de fattige massene i byene, ungdommen, barna og alle andre klasser og sjikt folket består av.

Proletariatet kan bare erobre den politiske makta gjennom revolusjonær vold, altså er hovedformen for kamp den væpna kampen og hovedformen for oranisasjon er de revolusjonære væpna styrkene. Før den revolusjonære krigen bryter ut, må alle kamper og organisasjoner tjene til å forberede den. Etter dens initiering, må alt tjene dens utvikling helt fram til seieren.

De objektive forholdene for å utvikle folkekrig er svært gode, og alle nylige erfaringer med væpna konfrontasjon mellom imperialismen og verdens folk bekrefter gyldigheten av marxist-leninist-maoistenes militærteori. At mennesker er den avgjørende faktoren i krig ble bevist nok en gang i nederlaget som kreftene ledet av USA-imperialismen led i Irak og Afghanistan. Erfaringene til den nasjonale motstandsfronten i Palestina viser at langvarig geriljakrig kan opprettholdes med suksess selv i et urbant miljø og under de vanskeligste forhold, så lenge den baserer seg på støtten fra massene og får sin styrke fra dem. Erfaringene fra slagmarkene i Palestina eller Ukraina tvinger imperialistenes strateger til å revidere sine teorier. Igjen må de anerkjenne hvor avgjørende landkrigen er, og innenfor denne vektlegges på nytt og i større grad krigføringen i tunneller. Utviklingen av nye våpen som droner kan – så fort folkets stridende lærer seg å håndtere dem – utvide arsenalet til den revolusjonære hæren.

Alt vi hittil har slått fast gjør oss mer overbeviste, mer fast bestemte og mer ambasiøse i arbeidet for å tjene gjenforeningen av verdens kommunister, med perspektiv om å rekonstituere Den kommunistiske Internasjonale. Denne kampen er lang og kompleks, og de stadige angrepene fra fienden gjør den enda vanskeligere, men vi kommunister eksisterer kun for å løse problemene den proletariske verdensrevolusjonen konfronterer oss med. Kommunistene kan overvinne alle utfordringer og ingenting og ingen kan stoppe oss. Vi vil seire.

Selv om mange «antiimperialistiske» diskurser presenterer parlamentarisk eller reformistisk kamp som en løsning, har historiske erfaringer vist at disse metodene ikke gjør noe annet enn å intensivere utbyttingen av folkene og å legitimere denne utbyttingen. På nåværende tidspunkt er det en akutt nødvendighet å utvikle en

revolusjonær, klassebasert og internasjonal antiimperialistisk kamp. Det er nødvendig å organisere den revolusjonære volden og folkekrigene til verdens undertrykte folk og det internasjonale proletariatet, uten å noensinne glemme at den kontrarevolusjonære volden må overvinnes med revolusjonær vold. Parlamentarisk og reformistisk opportuniste tjener forsvaret av det eksisterende systemet og gjør bare de undertryktes rettigheter enda mer utsatt. Derfor er det ikke bare et valg men et nødvendig krav, å utvikle ideologisk klarhet, politisk initiativ og nasjonale og internasjonale organisasjoner, for å styrke fundamentet til den proletariske verdensrevolusjonen. Det konkrete uttrykket for denne nødvendigheten vil bare bli viktigere i dag hvor de marxist-leninist-maoistiske partiene styrker seg og det gjøres fremskritt i prosessen for rekonstruksjon og utvikling av de internasjonale antiimperialistiske organisasjonene.

Den brennende oppgaven nå er å gi form til den internasjonale antiimperialistiske fronten, hvis hovedformål er å heve støtten til folkekrigene til et høyere nivå. I denne sammenhengen stadfester vi vår urokkelige støtte til Perus Kommunistiske Parti, Filippinenes Kommunistiske Parti, TKP/ML og kampen til våre kamerater i Indias Kommunistiske Parti (Maoistene), som i dag kjemper heltmodig for å nedkjempe den gamle indiske statens væpna styrkers «Operasjon Kagaar» (en beleirings- og utryddelses-operasjon), for å holde fast på folkekrigens vei og for å holde den røde fana høyt. Vi er sikre på at våre kamerater vil knuse den kontrarevolusjonære innsirklingskampanjen og at folkekrigen vil seire til slutt.

Vi oppfordrer alle verdens kommunister og revolusjonære til å forene seg med oss under marxismen-leninismen-maoismens fane i den kompromissløse kampen mot imperialismen, revisjonismen og verdensreaksjonen, i tjeneste for den proletariske verdensrevolusjonen.

LENGE LEVE FØRSTE MAI!

NED MED IMPERIALISMEN, REVISJONISMEN OG REAKSJONEN!

**SEIEREN TILHØRER DET INTERNASJONALE PROLETARIATET OG VERDENS
UNDERTRYKTE FOLK, SOM KJEMPER OG GJØR MOTSTAND!**

**VI VIL SEIRE, DET INTERNASJONALE PROLETARIATET OG VERDENS
UNDERTRYKTE FOLK VIL SEIRE!**

SEIER TIL FOLKEKRIGENE!

LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAOISMEN!

LEVE IKF!

LEVE DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN!

FREMAD I KONSTRUKSJONEN AV DEN ANTIIMPERIALISTISKE FRONTEN!

PROLETARER I ALLE LAND, FOREN DERE!

Internasjonalt Kommunistisk Forbund

1. mai 2025